

சிலுவையிலிருந்து கூற்றுக்கள்

மத்தேயு 27; மாற்கு 15;

லூக்கா 23; யோவான் 19

“அப்பொழுது இயேசு: ‘பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே என்றார்’ ”
(லூக்கா 23:34அ).

சிலுவையைப் போன்று வேறு எதுவும் தேவனை வெளிப்படுத்துவதில்லை, மற்றும் சிலுவையில் அறைதலைப் போன்று வேறு எதுவும் மனிதனை வெளிப்படுத்துவதில்லை. சிலுவையானது வெறுப்புட்டுவதாகவும் அவலட்சணமானதாகவும் உள்ளது; தேவன் ஒருவர் மாத்திரமே சிலுவையின் மேல் நிகழ்ந்த ஒரு மரணத்தை மகிமைப்படுத்த முடியும். சிலுவையில் அறையப்படுதலானது பெருங்கூச்சலாகவும், பரிசுத்தக் குலைச்சலாகவும், துன்பமாகவும், வேதனையாகவும், மற்றும் விஷத்தன்மையானதாகவும் உள்ளது.

சிலுவையின் மீது நாம் மிகவும் ஆழ்ந்தறிவுள்ள தத்துவம் எதையும் எதிர்பார்க்க மாட்டோம், இருப்பினும் வரலாறு முழுவதிலும் மாபெரும் கூற்றுக்கள் சில அதிலிருந்து ஏற்படுத்தப்பட்டன. இயேசு சிலுவையில் இருந்தபோது ஏழு கூற்றுக்களைக் கூறினார். அவற்றில் முதல் மூன்று பிறர் மீது கவனத்தைக் குவித்தன; கடைசி மூன்று அவரைப் பற்றியதாக இருந்தன.

மன்னித்தல். முதலில் இயேசு, “பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாதிருக்கிறார்களே” என்றார் (லூக்கா 23:34). இது ஒரு அறிவித்தலாயிராமல், ஜெபமாயிருந்தது. இயேசுவின் முதல் மற்றும் கடைசி கூற்றுக்கள் அவரது பிதாவினிடத்தில் ஜெபங்களாயிருந்தன.

இயேசு தம்மைத் துன்புறுத்தியவர்களுக்கு இரக்கத்தை விரும்பினார். இருப்பினும், இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்தவர்கள் தேவனுடைய மன்னிப்பைப் பெறுவதற்கு, ஒப்புரவாகுதலுக்கு வழிநடத்தும் வேதாகம ரீதியான மனந்திரும்புதலுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியதாக இருந்தது.

இயேசு தம்மைச் சிலுவையில் அறைந்தவர்களை நோக்கி, “தேவனுடைய மன்னிப்பை நீங்கள் அறிய வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார். சிலுவைகளிலிருந்து ஜெபித்தல் என்பது அரிதானதாக இருந்தது. தண்டனை நிறைவேற்றியவர்களுக்காக ஜெபித்தல் என்பது

நினைத்துப் பார்க்க இயலாததாக இருந்தது. இருப்பினும், இதையே இயேசு செய்தார். இயேசு மரிக்கும்போது, தேவகுமாரனைக் கொன்ற குற்றம் செய்தவர்களுக்கு மன்னிப்பு வேண்டி ஜெபித்தார். இயேசு தமது பாடுகளின் முதல் மணி நேர வேளையில் இந்தக்கூற்றைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறினார் என்று சில கல்வியாளர்கள் நினைக்கின்றனர். சிலுவையானது உலகம் எப்போதும் அறிந்துள்ளவற்றிலேயே மன்னிப்புக்கான மாபெரும் காட்சிப்படுத்துதலாக உள்ளது.

இரட்சிப்பு. இயேசு தமது அருகில் [சிலுவையில்] இருந்த கள்ளனிடம், "... இன்றைக்கு நீ என்னுடனேகூடப் பரதீசில் இருப்பாய்" என்று கூறினார் (லூக்கா 23:43). முதல் கூற்று கூட்டத்திற்கான பொதுக்கூற்றாக இருந்தது, இரண்டாவது கூற்று கள்வனுக்குக் குறிப்பானதாக இருந்தது. மனம் வருந்திய கள்வன் மரித்தபின்பு தம்முடன் இருப்பான் என்று இயேசு வாக்குத்தத்தம் செய்தார்!

இந்தக்கள்வன் நம்மைவிட அதிகமாக இழந்துபோகப்பட்டிருந்தானா? பாவத்தில் ஊறிய பாவிகளை மன்னிக்க இரத்தக்கறை படிந்த இரட்சகர் தேவையாக இருக்கிறார்! இயேசு பாவத்தை மன்னிக்க அதிகாரம் கொண்டுள்ளார் (மத்தேயு 9:6; மாற்கு 2:10; லூக்கா 5:24).

இயேசு அக்கிரமக்காரர்களில் ஒருவராக எண்ணப்படுவார் என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி கூறியிருந்தார் (ஏசாயா 53:12). அவர் இரு கள்வர்களுக்கு நடுவே சிலுவையில் அறையப்பட்டார்.

பொறுப்பு. இயேசு, "ஸ்திரீயே, இதோ உன் மகன்!" என்று கூறினார் (யோவான் 19:26, 27). "ஸ்திரீ" என்பவள் இயேசுவின் தாயான, மரியாளாக இருந்தாள். யோவான் "மகனாக" இருந்தார்.

இயேசு தமது தாயைப் பார்த்தார். அவர் தமது தாயைப்பற்றி அக்கறை கொள்வதற்காகத் தமது சொந்த வேதனையை மறந்து, "யோவானே, அவளைப் பராமரிப்பாயாக" என்று கூறினார். இது நிலையான ஏற்பாடல்ல. இது அந்த நாளுக்கு அவசியமானதாக இருந்தது.

அவலம். "என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்?" (மத்தேயு 27:46; மாற்கு 15:34). இது சங்கீதம் 22:1ல் இருந்து வருகிற மேற்கோளாக உள்ளது. இவ்வேளையில் இருந்து, இயேசுவின் வார்த்தைகள் அவர்மீதும் பிதாவின்மீதும் கவனம் குவிக்கப்பட்டன.

அந்தக் கணம் மாத்திரமே நித்தியம் முழுவதிலும் தேவனும் இயேசுவும் பிரிந்திருந்த வேளையாயிருந்தது. தோட்டத்தில் இயேசு "மரணத்திற்கேது வான" துக்கம் நிறைந்தவராக இருந்தார் என்பதில் வியப்பு எதுவுமில்லை (மத்தேயு 26:38).

தேவன் இயேசுவைக் கைவிடவில்லை; அவர் பாவத்தைக் கைவிட்டார்! தேவன் தம்மைக் கைவிடுகிற பாவிகளைக் கைவிடுகிறார். இயேசு சிலுவையில் இருந்து இருமுறை தேவனை அழைத்தார். இங்கு, அவர் தேவன் தேவனாக இருப்பார் என்பதைக் கண்டறிந்தார். நம்மை என்றென்றைக்குமாக ஏற்றுக்கொள்வதற்காக, அவர் தமது குமாரனைத் தற்காலிகமாகப் புறக்கணிக்க வேண்டியிருந்தது. இது சிலுவையின் ரகசியத்தினுடைய பகுதியாக உள்ளது.

வழக்கம்போலவே, மனிதன் சுருத்தைத் தவறவிட்டான். இயேசு எலியாவை அழைப்பதாக மக்கள் நினைத்தனர்! இயேசு ஆணிகளுக்கோ அல்லது மரணத்திற்கோ அஞ்சவில்லை, ஆனால் அவர் பாவமாக்கப்பட்ட துடன் வந்த தனிமைக்கு அஞ்சினார். அது அவருக்கு எவ்வளவு பயங்கரமானதாக இருந்தது! பாவம் என்பது தேவனுக்கு எதுவாக இருந்ததோ, அது எல்லாமுமாக இயேசு ஆக்கப்பட்டார், மற்றும் அவர் இந்தப் பயங்கரமான பெருந்துன்பத்தைத் தனியே அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது! அவர் தம்மை இரட்சித்துக்கொள்ள ஒருக்காலும் முயற்சி செய்யவில்லை. இது அவரது மரணத்தின் ஆழமாக இருக்கிறது. அவர் நம்மை இரட்சிக்க வேண்டுமென்றால், அவர் தம்மையே இரட்சித்துக்கொள்ளக் கூடாதிருந்தது. அவரால் இவ்விரு செயல்களையும் ஒருங்கே செய்ய இயலாது.

தாகம். நீண்ட ஆறு மணி நேரத்திற்குப் பின்பு, அவர், “தாகமாயிருக்கிறேன்” என்று கூறினார் (யோவான் 19:28). அவரது [இந்த] வார்த்தைகள் இன்னொரு வேதவசனத்தை நிறைவேற்றின (சங்கீதம் 69:21).

சிலுவையில் இயேசு கூறிய கூற்று ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சவிசேஷ விவரத்திலும் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. அடிப்படையாக, ஒரு எழுத்தாளர் மற்றவர்கள் வெளிப்படுத்தாதவற்றை வெளிப்படுத்தினார்.

இயேசு சிலுவையின் மீதிருந்த வேளையில் தமது முழு உணர்வுகளையும் மற்றும் தெளிவான சிந்தனையும் காத்துக்கொண்டார். அவர் முதலில் தமது உணர்வுகளை மங்கச் செய்யும் பானத்தை குடிக்க மறுத்தார். இங்கு, அவர் தமது உணர்வுகளைத் தக்கவைக்கும் பானத்தை வேண்டினார். அவர் சிலுவையின்மீது தமது மன அமைதியையும் விழிப்புணர்வையும் காத்துக்கொண்டார்.

சிலுவையின்மீது அவர் அனுபவித்த வேதனை மற்றும் சிரமங்கள் எல்லாவற்றிலும், தாகம் ஒன்று மாத்திரமே அவர் குறிப்பிட்டதாக இருந்தது. இந்த இரு வார்த்தைகள் [“நான் தாகமாயிருக்கிறேன்”] சிலுவையின் மீதிருந்து இயேசு குறிப்பிட்டதான உடல்ரீதியான ஒரே தேவையாக இருந்தது. இது ஒன்று மாத்திரமே அவர் வேண்டிக்கேட்டுக் கொண்டதான தனிப்பட்ட சலுகையாக இருந்தது. அவரது சுருக்கமான இக்கூற்றானது சிந்தனை என்ற வல்லமை பொதியப்பட்டதாக உள்ளது. இயேசு தமது பணியை நிறைவேற்றியிருந்தார் என்று அவர் அறிந்தபோதுதான் (யோவான் 19:28), அவர் தண்ணீர் கேட்டார்.

வெற்றி. அவர், “முடிந்தது!” என்று கூறினார் (யோவான் 19:30). இது கிரேக்கமொழியில் - *tetelestai* என்ற - [மற்றும் தமிழ்மொழியிலும் கூட] ஒரே வார்த்தையாக உள்ளது. இது கூறப்பட்டவற்றிலேயே மிகவும் பெரியதான ஒரு வார்த்தையாகும். நாம் இந்த வார்த்தையைக் கேட்கும்போது, எவ்வளவு குறைவாக நாம் அறிந்திருக்கிறோம் என்பதை அறிகிறோம். இயேசு ஒருவர் மாத்திரமே, மீட்பின் திட்டம் முழுவதையும் ஒரே வார்த்தையில் தொகுத்துரைக்க முடியும்!

நமது இரட்சிப்பு எதை அர்த்தப்படுத்துகிறதென்பதை நாம் புரிந்து கொள்வதற்கு நமக்கு நித்தியம் முழுவதும் தேவைப்படும்! தேவன் எது செய்யப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினாரோ, அதை முற்றிலுமாகச் செய்து

ஒரே நபர் இயேசுவாக மாத்திரமே இருக்கிறார்! அவர், “முடிந்தது!” (“Tetelestai!”) என்று கூறினார். இயேசு, தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்வதற்காகவே வந்தார். அவர் அதைச் செய்தார்! பாவத்தில் இழந்துபோகப்பட்டுள்ள மனிதர், இப்போது ஒரு இரட்சகரைக் கொண்டுள்ளார். *அல்லே லூயா!*

விசுவாசம். இயேசு, “பிதாவே உம்முடைய கைகளில் என்னுடைய ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்” என்று கூறினார் (லூக்கா 23:46). அவர் சந்தேகத்தோடு மரிக்கவில்லை. அவர் சந்தோஷமான விசுவாசத்தில் மரித்தார்!

ஆம், மனிதர் இயேசுவை மனிதக் கருத்தமைவில் கொன்றனர், இருப்பினும் இன்னொரு கருத்தமைவில் மனிதர் அதைச் செய்யவில்லை. இயேசு தாம் எப்போது மரிப்பது மற்றும் எப்போது உயிர்ப்பிக்கப்படுவது என்பதை அவரே தேர்ந்துகொண்டார். அவர், “ஒருவனும் அதை [என் ஜீவனை] என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளமாட்டான்; நானே அதைக்கொடுக்கிறேன், அதைக் கொடுக்கவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு, அதை மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்ளவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு” என்று கூறினார் (யோவான் 10:18). பிலாத்துவுக்கு அதிகாரம் தேவனாலேயே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது என்று இயேசு பிலாத்துவிடம் கூறினார் (யோவான் 19:10, 11). இயேசுவின் ஆவி அவரிடத்திலிருந்து எடுக்கப்படவில்லை; அவரே அதை மனப்பூர்வமாகப் பிதாவினிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்தார்.

இயேசு எவ்வாறு வாழ்ந்தார் என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்! இயேசு எவ்வாறு மரித்தார் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்! அவரது கடைசி வார்த்தை களம்கூட வேதவசனம் ஒன்றை நிறைவேற்றின (சங்கீதம் 31:5). வார்த்தை யான இயேசு (யோவான் 1:1), “வார்த்தையை” மதித்தார். அதைக்குறித்து நாமும்கூட அதே எண்ணப்போக்கைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்!

இயேசு வெற்றியுடன் பேசினார்!

*சிலுவையைத் தவிர ...
வேறு வழி எதுவும் இல்லை!*

குறிப்பு

¹மனிதகுலத்தைப் பாவத்திலிருந்து மீட்பதற்கான தேவனுடைய திட்டம் (எபிரெயர் 2:9ஐக் காணவும்).